THE CHURCH WEEKLY

Vol. VIII. | SUNDAY 2nd MAY 1954 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO. 17

COURTESY

(M Thommen B. A.)

(Sermon preached in the U. C. College Chapel)

"Thou gavest me no water for my feet—.—Thou gavest me no kiss —...My head with oil thou didst not anoint."(St. Luke 7: 44—46)

The subject I have chosen for my sermon this evening is courtesy. It may seem that this is not quite the proper subject for a sermon. Courtesy is not a specifically or exclusively Christian Virtue, It cannot be classed with the weightier matters of religion such as love or holiness or self-sacrifice. It appears to be something nearer the circumference of life than its centre, somethingon the surface of behaviour. Why then give it the status of the subject-matter for a sermon? I shall not answer that question now; but I hope by the time I finish my sermon I shall have answered it in some way.

Simon the Pharisee, rich, respectable and religious, invited to dinner, Jesus the wandering preacher, And Jesus responded. This took place during the early stage of Jesus "ministry before the ill-will of the Jews towards Him had ripened into open hostility.

So the dinner party at Simon's house drew many distinguished guests. Perhaps they all, like Simon himself, wanted to see at close quarters this new prophet who had created such a stir in their neighbourhood. Simon was not a bad man. But he was a wealthy man and a Pharisee and as far as we can judge he was not free from the forbles of either.

Rich people with a kindly interest in religion are not always on that account less condescending and patronising. Simon was quite conscious of his superior position. Perhaps he thought that Jesus would consider it an honour to be invited by him. Jesus, he might have thought, had nothing of the prominence which should entitle Him to an equal place among the other guests, He should think it a privilege to be allowed to sit and dine with the rich and respectable Pharisee. So the usual courtesies extended to guests—greeting,water, perfumed oil—were denied to Him. This did not offend Jesus. But He noticed it. Simon's lack of courtesy was indeed something serious enough to be noticed and dealt with by our Lord.

We know too well that our Lord sought no honour from men, He did not need it, He was too great to feel the least offence or irritation for impolite behaviour or ill treatment of any sort, But He never let an opportunity for correction and guidance slip by unnoticed and unused. Simon with all his hospitality and benevolence was discourteous. He lacked good manners. And that spoilt everything, Lack of good manners in any man is not a thing to be over looked as a trifle. It indicates the lack of something deeper which we might all agree is essential,

Let us turn to the positive thing and try to understand it, What is courtesy? The word 'courtesy' comes from the word 'court'. It refers to the behaviour which bifits courtiers or members of a king's court. There are rules which regulate the behaviour of courtiers in the presence of the king and among themselves. They are intended to show respect to the other person, whether king or fellow courtiers.

The essence of good manners is respect for personality, no matter what position the other person belongs to.

This involves consideration for his feelings for his point of view. and his way of life. Every man is entitled to a measure of respect by the very fact of his being a man a child of God, And we have no right to deny him what is due to him.

Our Lord, as in all other things is the perfect example of true courtesy. We do not knowof a single case of His hurting the feelings of others. He was the most tactful as well as the most helpful of men See His reaction to Simon's impoliteness. A direct rebuke would have made him angry and put him off. It would also have been discourteous to behave so to a host. But this Indirect reference went home to Simon's Conscience. Our Lord is method achieved its purpose withoutoffending the man. The way He treated the sinful woman is the same. He knew well enough abont her scandolous past. And also he knew her struggles and her longing for a better life. He conld see in her looks and attitude and self-forgetful behavour the depth of gratitude and love welling up in her heart, He knew what the Pharisees watching this would think of the familiarity which he allowed to this woman with such a bad past reputation: But He was not afraid to show her courtesy. His silent sympathy and His reverent self-identification with her, sinner as she was, represented the utmost courtesy that anyone could show to her. We remember the case of the woman

caught in the act of adultery and shamelessly dragged into the presence of Jesus and the way He dealt with her. He stooped down and remained writing on the ground with his finger. He would not add to her embarrassment even by a look. Something in his silence and demeanour told her that He was different from her accusers. Not a word of condemnation was uttered, but instead a gentle whisper "go and sin no more" We can imagine what change it must have wrought in that woman's life. The wonder of the courtesy of Jesus! It looks so simple in its quiet dignity—sometimes mere silence, sometimes but a look, sometimes a word calmly spoken. But courtesy like that of Jesus has roots which go deep down into a heart which is full of love and mercy, of consideration and sympathy, of respect and regard for the highest welfare of others. We often associate politeness in speech or behaviour with an unthinking and insincere formality which we would rather do without. But doing without forms will not make us any more sincere than having too much of them. What we should do is to make the forms meaningful by the sincerity and depth of intentions.

Our age has seen a terrible deterioration in the standard of courtesy ond good manners. Age-old conventions have broken up, social and religious restraints have been thrown overboard. Long accepted standards are questioned or completely set aside.

This is an inevitable outcome of the new freedom which mankind has asserted in all walks of life all the world over.

Newformed freedom in its anxiety to throw away the shackles may also dispense with the saddle necessary for safe and smooth riding. It is like transplanting seedlings into new soil. The rooting out is inevitable, But the re-planting cannot be delayed. Reinhold Neibhur speaking of the new age once said "we live in an age between two ages—the one dead and the other powerless to be born." That is still true. We have rung out the old with such clamorous vehemence that we have no energy left to ring in the new.

The soil on which the best of the old social conventions were reared was a wholesome faith in God resulting in a corresponding reverence for man. In the power of revolution we have both uprooted the seedlings and abandoned the soil. There is hardly any effort to rear fresh seedlings nor is there the depth of soil necessary to re plant the uprooted ones. That is the predicament of the present generation.

I need not describe the depths to which we have fallen or are fast falling. Politeness in speech and behaviour have gone out of fashion. The more rude and unruly and disrespectful and defiant a man can be the more will it be commended in some circles as a mark of independence and individuality and dignity of character. In olden days people who lacked good manners used to be called boors or boorish which means countryfolk who had nothing of the refinement and eleganae of town dwellers. The courtiers who set the fashion in courteous behaviour were easily copied by the people of the cities which grew up around the courts. The country folk who were rough and ready and plain spoken, though less artificial and more honest. So they earned the name of boors. But now the tables are turned. The old-world gentleman is now in danger of being mocked at as a boor. Students of course know what I mean. But my criticism is not particularly directed to my student friends. We all share the effects of the general deterioration.

There are more boors in all the civilized areas of life at the present day than in the backwaters of life in the country. Perhaps the only gentlemen of today are "nature's gentlemen" and they are to be found in the countryside.

People often complain of the absence of the old ideal 'guru-sishya' relationship implying that respect and regard for gurus have vanished from the minds of modern students. But how rare, (if anywhere) is the right of a guru who commands and compels respect by what he is and how he behaves. Lack of courtesy and good manners is by no means a monopoly of youth, nor is it visible only in teacher — pupil relationships. It can be seen in the dealings between superiors and subordinates in the open streets, in trams and among passengers in a railway train and buses and even in homes.

Rudeness is much more prevalent now than in olden days. It is a result of the slackening of moral and religious restraints and a sign of inferiority and weakness The strong and noble are never made. In official dealings those in authority will need to be strict and firm in enforcing rules and maintaining discipline. But for the effective exercise of authority we have to keep clear of rude treatment. Even when a rebuke is called for we must do it with courtesy, that is with due regard for the personality of the other man and without doing violence to his self-respect and his feelings. Courtesy is one of the graces of life, and it becomes natural to those who have a reverence for human personality and who are more strict with themselves than with others.

We sometimes reach the highest of our rudeness when we enter into a controversy. Arguments are easily suspeseded by abuse. Bad feelings are aroused in no time. A fight for principle often ends in an unending personal enmity. Most of the bad blood created in team work is the result of unbridled arrogance in speech.

It will become natural to us the more we learn to respect human personality and to restrain ourselves. In the words of the poet Tennyson, "the greater the man, the greater courtesy." Self-control is perhaps more needed to meet rude treatment from others than to avoid it on our own part. Courtesy is the best and only defence against discourtesy. The man whose patience and good humour give way under provocation can never hope to teach courtesy to the discourteous.

A man never appears so small as when he is upset by the slights of others and stoops to meet ruddeness with anger. We can be silent without being flabby and keep our dignity while keeping our temper.

I hope we have all come across some great man in whose presence no one would dare to be rude. It is not position or power which makes such men. It is a certain dignity of character, a certain depth of humility, a certain largeness of heart which thinks others better than oneself and seeks at all cos

to win the love and confidence of others, that goes to the making of such men.

Some people refuse to be polite because they think too much of their own status. They are averse to show courtesy because they feel they cannot do it without compromising their dignity. Yet some others look upon courteous behavour as something servile, a mark of cringing inferiority. All these notions about courtesy and good manners are mistaken. There is nothing servile or mean or undignified about it. How truely expressive and beautiful, is our Indian mode of salutation, our greeting others with folded hands! It boarders on the worship we give to God. It reminds us that we are to treat others with something of the awe we feel before God. Carlyle says. "Bending before men is a recognition that there does dwell in that presence of our brother something divine."

As I said at the outset, courtesy in speech and behaviour may appear to be something on the circumference rather than at the centre of life. But its roots go deep down to the love of God and love of fellow-men on which our whole life is based. It is essential for that order and harmony and happiness without which human life will be deprived of its dignity and its value,

In the words of Hillaire Belloc

"Of courtesy—it is much less
Than courage of heart or holiness,
Yet in my walks it seems to me
That the grace of God is in courtesy'

One last word by way of closing. Called to live in a generation which has witnessed the pulling to pieces of many precious patterns, the responsibility which falls on the Christian minority for the conservation and propagation of real values is almost overwhelming, considering, the odds against which we have to fight. We of the Christian minority have to set the standard for the rest in this matter of courtesy. Some of us may be quite congenial in the company of our friends, but we turn out to be awful in a crowd. We take our clue from the a nnearest to us and Join the throng of those who shout loudest.

രണ്ടാമനില്ലാത്ത ഒന്നാമൻ

(റെവ. ഡീക്കൻ. എം. വി. ജോർജ്ജ്. എം. എ. ബി. ഡി. എസ്. ടി. എം.)

vii

7. അദ്വിതീയപുനരുത്ഥാനം

നമ്മുടെകർത്താവായ യേശുമിശിഹാ മരിച്ചവരിൽനിന്നു ആദ്യജാതനായി ഉയർത്തെഴുന്നേററു. "അവൻ വാസ്തവമായി ഉയർത്തെഴുന്നേററിരിക്കുന്നു എന്ന സദ്വാർത്തമാനം അന്നും ഇന്നും സഭ ലോകത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാർ പ്രവചിച്ചതുപോലെ(സങ്കീ. 16. 8–11 പ്രവൃത്തി. 2. 25—28. 13—35. ഏശയാ 33. 10.) യേശുക്രിസ്തു മൂന്നാം ദിവസം മരിച്ചവരിൽനിന്നു് ഉയർത്തെഴുന്നേററു. "Who moved the stone?" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എഴുത്തുകാരൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെപുനരുത്ഥാനത്തെഅവിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് പുനരുത്ഥാനം നടന്നില്ല എന്നു് സമർത്ഥിക്കുവാൻ പലസ്റ്റീൻ നാട്ടിൽപോയി ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി യേശുക്രിസ്തു ഉയർത്തെഴുന്നേററു എന്ന വാസ്തവം അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളാൽ മനസ്സിലാക്കുകയും അവ മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതുകയും ആണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പുനരുത്ഥാനവാർത്ത എല്ലായിടത്തും പ്രസംഗിച്ചതു കേട്ടു് ശത്രുക്കൾ തന്റെ ശരീരം കല്ലറയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ കണിശമായും അതു കൊണ്ടുവന്നു് കാണിക്കുമായിരുന്നു. തന്റെ ശരീരം കല്ലറയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അത്രേ അവർക്കു് അതു സാധിക്കാതിരുന്നതു്. മിശിഹാതമ്പുരാൻ ഉയർത്തെഴുന്നേററ ശേഷം ചുരുക്കം ചിലർക്കുമാത്രമല്ല പ്രത്യക്ഷമായതു്. (യോഹന്നാൻ 21. 25 പ്രവൃത്തി. 1. 3) പന്ത്രണ്ടു പ്രത്യക്ഷതകളെങ്കിലും പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

1. മഗ്ദലനമറിയയ്ക്കു് യോഹന്നാൻ 20. 16. മർക്കോസ് 16. 9.
2. മററു സ്ത്രീകൾക്കു്. മത്താ. 28–9.
3. പത്രോസിനു്. ലൂക്കോ. 24. 35. 1 കോരി. 15. 5.
4. എമ്മാവൂസിലേക്കു് പോയ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർക്കു്. ലൂക്കോ. 24. 15.
5. തോമസിനെ കൂടാതെയുള്ള പത്തു് അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു്. ലൂക്കോ. 24. 36. യോഹന്നാൻ. 20. 19.
6. തോമസ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു്. യോഹ. 20. 26.
7. പത്രോസ്, തോമസ്, നഥാനിയേൽ, യാക്കോബു, യോഹന്നാൻ മുതലായി ഏഴു ശിഷ്യന്മാർക്കു്. യോഹ. 21. 1.
8. ഗലീലയിൽ മലമുകളിൽവെച്ചു് പതിനൊന്നു ശിഷ്യന്മാർക്കു്. മത്താ. 28. 16.
9. അഞ്ഞൂറു് സഹോദരന്മാർക്കു്. 1 കോരി 15. 6.
10. കർത്താവിന്റെ സഹോദരനായ യാക്കോബിനു്. 1 കോരി 15. 7.
11. സ്വർഗ്ഗാരോഹണസമയത്തു് അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു്. പ്രവൃത്തി 9. 3.
12. ദമസ്കോസിന്റെ പടിവാതുക്കൽവച്ചു് പൗലൂസ് ശ്ലീഹാക്കു്. പ്രവൃത്തി. 9. 3.

മേല്പറഞ്ഞവ കൂടാതെ തന്റെ സ്വന്ത മാതാവു് ആദിയായി മററു ചിലർക്കു് കൂടി എങ്കിലും താൻ പ്രത്യക്ഷനായി കാണുമെന്നു് ന്യായമായി ഊഹിക്കാം.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം മനസ്സിലാക്കുവാൻ യുക്തിയും വിശ്വാസവും ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണു്. എന്തെന്നാൽ യുക്തികൊണ്ടു മാത്രം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വെറും ഒരു ചരിത്രസംഭവമല്ല അതു്. ചരിത്രത്തിന്റെ അന്ത്യവും നിത്യതയുടെ ആരംഭവുംകൂടി ചേരുന്ന പരിധിയിലെ ഒരു സംഭവമാണു് പുനരുത്ഥാനം എന്നു പറയുന്നതു്. (Resurrection is a marginal

---

A mob mentality is the most difficult to mend. "Be not fashioned according to this world" said St. Paul "but be ye transformed by the renewing of your mind."

We have to jealously guard in public as well as in private life the standards of decency and gentlemanliness that have come to us as a Christian heritage. We ought to be able to do this if wr keep close to Him who is our supreme example and guide-Our Lord Jesus. He is our only hope But if I am to leave with you any simple rules for courteous behaviour I can hardly do better than quote Jowett. "There are only two rules for good manners: think of other people; don't think of yourself."

event between History and Eternity) ഒരു ചരിത്രസംഭവം എന്നതിലേക്ക് മറേറതു് ചരിത്രസംഭവത്തെയുംപോലെ ഇതും നിരൂപണവിഷയമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യതയെ നിഷേധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മേല്പറഞ്ഞ പ്രത്യക്ഷതകളുടെ വിവിധത്വംതന്നെ അതിനൊരു തെളിവാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പുനരുത്ഥാനത്തിനു് സാക്ഷി നിന്നിരിക്കുന്നവർ അതു കണ്ടവരും അനുഭവിച്ചവരും വ്യാജം പറയാത്തവരും അത്രേ. ഒരു ദൃക്സാക്ഷിയായ പത്രോസ്ശ്ലീഹ തൻെറ ലേഖനത്തിൽ "അവൻ മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നുള്ള യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പുനരുത്ഥാനത്താൽ" (1 പത്രോസ് 1.3) എന്നും "ദൈവം അവനെ മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു ഉയിർപ്പിച്ചു് അവനു തേജസ്സു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു." (1 പത്രോസ് 1.21) എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് അവിശ്വസിക്കുവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. പുനരുത്ഥാനമെന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പൗലൂസ്ശ്ലീഹാ പ്രതിപാദിക്കുന്ന 1കോരിന്തി 15ലും തക്കതായ തെളിവുകൾ അദ്ദേഹം നൽകീട്ടുണ്ടു്. (1കോരിന്തി 15. 3.—11) ആദിമ സഭ ഈ വിഷയത്തിനു കൊടുത്തിരുന്ന പ്രാധാന്യംകൊണ്ടാണു് എല്ലാ സുവിശേഷകന്മാരും ലേഖന എഴുത്തുകാരും യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ഉയിർപ്പിനെ വിവരിപ്പാൻ ധാരാളം സ്ഥലം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

തൻെറ ഉയിർപ്പിനു ശേഷം പീലാത്തോസിനോ റോമാപ്പട്ടാളക്കാർക്കോ, തന്നെ ക്രൂശിച്ച യഹൂദപ്രമാണികൾക്കോ, താൻ പ്രത്യക്ഷനായില്ല എന്നതു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്. വെറുംഒരു അവിശ്വാസിക്കു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാവുന്ന ജ്ഞാനമല്ല ഉയർപ്പു് എന്നുള്ള നിത്യതയുടെ രഹസ്യം. നിത്യജീവൻ പ്രാപിച്ചവർക്കു മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയൂ. തന്നെ പിൻപററിയ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സംശയം തീർക്കുവാൻ താൻ പ്രത്യക്ഷനായതുപോലെ അല്ലെ തന്നെ പിൻപററാത്തവർക്കു പ്രത്യക്ഷനാകുന്നതു്. വെറും അവിശ്വാസികൾക്കു് ഭോഷത്വമായ ജ്ഞാനമത്രേ ഈ ദൈവിക മർമ്മം. ക്രൂശിൻെറ വചനം നശിച്ചു പോകുന്നവർക്കു് ഭോഷത്വം ആയിരിക്കും. അതിനാൽ അത്രേ വെറും ഭൗതികവാദികളായ അവിശ്വാസികൾക്കു് ഉയിർത്തെഴുന്നേററ കർത്താവു് പ്രത്യക്ഷനാകാതിരുന്നതു്.

മററു മതസ്ഥാപകന്മാരുടെ എല്ലാവരുടെയും കല്ലറകൾ അടഞ്ഞു കിടക്കവെ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ കല്ലറ മാത്രം ഒഴിഞ്ഞതും തുറന്നതുമായി കിടക്കുന്നതിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തു രണ്ടാമനില്ലാത്ത ഒന്നാമനാണെന്നും അവൻ സ്ഥാപിച്ച സഭ അദ്വിതീയമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. മററുമതങ്ങൾ ശരീരത്തിൻെറ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്തതിൻെറ കാരണം ശരീരം മായയാണെന്നും പാപപങ്കിലമാണെന്നും ആത്മാവു മാത്രം നിത്യമാണെന്നും അവർ എല്ലാം തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്. ഹൈന്ദവ അവതാരപുരുഷന്മാരാരും തന്നെ ഈ ദ്വൈതാവസ്ഥയ്ക്കു് (Dualism between soul and body) മാററം വരുത്തിട്ടില്ല. അവരെല്ലാം അവതാരത്തിൽ എടുത്ത ശരീരംഈ മായാലോകത്തിൽ ഇട്ടിട്ടു പോകയാണുചെയ്തതു്. ആകയാൽ ചരിത്രത്തെയുംനിത്യതയേയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായും എന്നേക്കുമായും സംയോജിപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കാർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. യേശുക്രിസ്തുവാകട്ടെ ഈ ഭൗതികശരീരത്തോടുകൂടി തന്നെ ഉയിർത്തെഴുന്നേററു് പിതാവിൻെറ സന്നിധിയിൽ കരേറിയതിനാൽ ഭൗതികത്വത്തെ ആത്മികമാക്കുകയും ചരിത്രത്തെ നിത്യതയോടു് ഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവം മനുഷ്യനായതിനാൽ ആത്മികൻ ഭൗമികനായിത്തീർന്നതു പോലെ പുനരുത്ഥാനത്താൽ ഭൗമികൻ ആത്മികനാകുകയും അങ്ങനെ ആ വൃത്തം പൂർത്തിയാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരീരത്തിൻെറ പുനരുത്ഥാനമില്ലാത്ത മനുഷ്യാവതാരം സമ്പൂർണ്ണമെന്നു പറയുവാൻ ഗത്യന്തരമില്ല. അവതാരപുരുഷൻ മററു മനുഷ്യരെപ്പോലെ മരിക്കുകയും പിന്നീടു് ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അവതാര പുരുഷനും മററു മനുഷ്യരും തമ്മിൽ എന്തു് വ്യത്യാസം?

യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പുനരുത്ഥാനശരീരം തൻെറ ഭൗമിക ശരീരത്തിൽനിന്നും തന്നെ ഉള്ളതായിരുന്നു എങ്കിലും അതിനെക്കാൾ വളരെയധികം കഴിവുകളും സാദ്ധ്യതകളും ഉള്ളതായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതിനു് ഒരു രൂപാന്തരം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തൻ നിമിത്തമത്രേ ശിഷ്യന്മാർ വാതിൽ അടച്ചിരിക്കെ ഉയർത്തെഴുന്നേററരക്ഷിതാവിനു് അവരുടെ നടുവിൽ നിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. (യോഹന്നാൻ 20. 26) നമ്മെപ്പോലെ തന്നെ ആഹാരം കഴിക്കുവാനും പ്രസ്തുത ശരീരത്തിനു് കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. (യോഹന്നാൻ 21. 10—13) ലൂക്കോസ് 24. 30 കേവലം ഒരു പുഴു ഏതാനും ദിവസങ്ങളിലെ സമാധിക്കു ശേഷം ചിത്രശലഭമായി പുറത്തു വരുന്നതുപോലെ നൂതനകഴിവുകളോടു കൂടിയത്രെ ഉയർപ്പു വേളയിൽ കല്ലറയിൽനിന്നു് ശരീരം പുറത്തുവരുന്നതു് എന്ന സംഗതിയും കർത്താവു സ്വന്തഅനുഭവത്താൽ വെളിവാക്കി. അവൻെറ ഉയർപ്പു് നമ്മുടെതിനു് മുൻകുറിയുമാണല്ലൊ.

———

വീണ്ടും രണ്ടു വാക്കു്

(ലളിത)

കിഴക്കേ ചക്രവാളത്തിൽ കുങ്കുമപ്പൂക്കൾ വിടർന്നു; പുലരിയുടെ തേരോട്ടം ആരംഭിച്ചിട്ടേയുള്ളു. ഞങ്ങൾ മുററത്തേക്കിറങ്ങി. കർണ്ണശല്യമായ ശബ്ദനിർഘോഷം ഉയർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്റെ ശോശാമ്മേ, എന്തു കഥയാണിതു്! എന്തൊരു ഒച്ചപ്പാടു്” സാറാമ്മ അസഹ്യത പ്രകടിപ്പിച്ചു.

“ഇതു് വർഷം തോറും കൂടിക്കൂടി വരുന്ന മട്ടാണു് കാണുന്നതു്. ഓ, മുററം പുകകൊണ്ടു മൂടിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ: ശ്വാസം മുട്ടുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്” ശോശാമ്മ സ്വഗതമെന്നോണം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“എന്തു്! ഇവരെ മുററത്തിനു പുറത്താക്കാൻ വല്ലതും ചെയ്തുകൂടേ? ഭക്തജനങ്ങൾക്കു വൈരസ്യവും ക്ലേശവും വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന ഈ ഏർപ്പാടാണോ ഈസ്റ്ററിന്റെ സന്ദേശമെന്നു ശങ്കിച്ചുപോകുമല്ലോ!”

ഞങ്ങൾ വളരെ വിഷമിച്ചു് മുററം പിന്നിട്ടു്, പെരുവഴിയിലേക്കിറങ്ങുന്ന പടവുകൾക്കു സമീപമെത്തി. കേവലം കൗതുകം കൊണ്ടാവാം, പുറകോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ നീററി. സമാധാനപ്രഭുവും അഹിംസയുടെ ലോകോത്തര പ്രവാചകനുമായ ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വാസഗേഹമെന്നു പേരുപെററ ആ ഉത്തുംഗമന്ദിരത്തിനുള്ളിൽ ഈസ്റ്റർ ശുശ്രൂഷ സമാപിക്കാൻ പോവുകയാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയായ വന്ദ്യപുരോഹിതൻ ഈസ്റ്ററിന്റെ സന്ദേശം പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണു്. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ആ മന്ദിരപ്രാന്തങ്ങളിൽ എഴുന്നുവന്ന താൽക്കാലിക അടുപ്പുകളിൽ നിന്നു് ധൂമപടലങ്ങൾ ഉയർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. പൂവൻകോഴികളുടെ കർണ്ണാരുന്തുദമായ ദൈന്യ പ്രലപനം അവയോടൊപ്പം അന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യാപിച്ചു.

ആ ദേവാലയത്തിന്റെ അങ്കണത്തിൽത്തന്നെ അനേകം അടുപ്പുകൾ അങ്ങിങ്ങായി പമ്പാസരിത്തിലെ ചെറിയ തുരുത്തുകൾ കണക്കെ ക്രമനക്കൂട്ടി നിൽപ്പുണ്ടു്. ഓരോന്നിന്റെ ചുററിലും ഏതാനും പേർ വീതം ചുററിക്കൂടി, തീകത്തിക്കുക, വിറകുവെച്ചുകൊടുക്കുക, അരിയിടുക, ചോറുകോരുക, തുടങ്ങിയ ജോലികളിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലർ കോഴിയുടെ പപ്പുംപൂടയും പറിച്ചു് ശരിപ്പെടുത്തുകയാണു്. മററു ചിലർ “പിടി”യുരുട്ടുക തുടങ്ങി ഇതര ജോലികളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

“ഈസ്റ്റർ ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിക്കാനോ ഈസ്റ്ററിന്റെ സന്ദേശം ഗ്രഹിപ്പാനോ ഈ ഭക്തിമാന്മാർക്കു സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ. പാവനങ്ങളായ മതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചേററിൽ പുതഞ്ഞു കിടന്നു പോവുകയാണു്.” ശോശാമ്മ മൂക്കിന്മേൽ ചൂണ്ടുവിരൽ അമർത്തി.

അധികമൊന്നും സംസാരിക്കുക പതിവില്ലാത്ത കുഞ്ഞൂഞ്ഞമ്മയുടെ കണ്ണിൽ ജലകണങ്ങൾ പൊടിയുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. അവൾ നാവനക്കിത്തുടങ്ങി: “ലളിതേ, നിങ്ങൾക്കൊക്കെ തത്വങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കാം. എന്റെ ഹൃദയഭാരം എനിക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനം — അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ—ഇപ്പോൾ സുപ്രീംകോടതിയിൽ, ഫുൾബെഞ്ചു സമക്ഷം ഞെളിപിരികൊള്ളുകയാണു്. അതു് അസ്തംഗതമാവാൻ പോവുകയാണു്. സുറിയാനിസഭയിലെ ഓരോ വനിതയും ഓരോ മാതാവും ഇതു് കണ്ടു്, ക്ഷോഭമെന്യേ കഴിയുന്നല്ലോ എന്നതാണെന്റെ സങ്കടം. ഈ അങ്കണത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതൊരു പുത്തരിയല്ല. അതിന്റെ ജൈത്രയാത്ര സുപ്രീംകോടതി വരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.”

“ഉള്ളതുതന്നെ, കുഞ്ഞൂഞ്ഞമ്മേ. പെസഹാവ്യാഴാഴ്ചത്തെ കാഴ്ച ഓർക്കുമ്പോൾ ഇടനെഞ്ചു വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്നു. തൃക്കുന്നത്തു സിമ്മനാരിയിലും ദേവലോകം അരമനയിലും മഞ്ഞനിക്കരദയറായിലും ആ വിശുദ്ധദിനത്തിൽ ദിവ്യാരാധനകൾ നടന്നു. സമസ്തവിശ്വാസികളും കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുശരീരരക്തങ്ങളായ വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു. ആ സുദിനത്തിലെ അടുത്ത രംഗം സുപ്രീംകോടതിയിലെ സമുദായക്കേസു് വാദമാണു്. നെമെസിസിനു പററിയൊരു ദൃഷ്ടാന്തം! 50-ൽ ചില്വാനം വർഷം കേസുകളിച്ച ഒരു സമുദായത്തിനു് ലഭിച്ച ഒരു വമ്പിച്ച നേട്ടം. കഷ്ടമേ കഷ്ടം!” ശോശാമ്മയുടെ ധർമ്മരോഷം ജ്വലിക്കുകയാണു്.

സാറാമ്മയുടെ മുഖം ഉദ്വേഗത്താൽ ചുവന്നു. “ഡോ. കാട്ജുവിനു നാം ഒരൊന്നാന്തരം സാധനപാഠം കണ്മുമ്പിൽ തുറന്നിടുകയാണു്. മിഷ്യനറി പ്രവർത്തനത്തെപ്പററി പല പ്രസ്താവനകളിറക്കിയ ഡോ. കാട്ജുവിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പിലതാ സുറിയാനി സമുദായം സുവിശേഷ ഘോഷണവ്രതയായി കോടതി സമക്ഷം നിലകൊള്ളുന്നു. എന്തിനുവേണ്ടിയാണു വ്യവഹാരം? ആരുടെയെങ്കിലും കുടുംബം പുലർത്താനാണോ? തറവാട്ടു സ്വത്തു് കൊഴുപ്പിക്കാനാണോ? അല്ലല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യവർദ്ധനത്തിനുവേണ്ടി ദൈവരാജ്യം മഹത്വപ്പെടുന്നതിനായി!! ഈ ചരക്കു് എവിടെ ചെലവാകും? അഹോ, വ്യാമോഹങ്ങളുടെ കപടഭാവമേ, നിന്റെ കൃതഘ്നത എത്ര ഭീകരമായിരിക്കും.”

ഗ്ലാനവദനരായി കൂട്ടുകാരികൾ ഒരോരുത്തരായി പിരിഞ്ഞു. ഞാൻ തനിച്ചായി. എന്റെ മനസ്സ് ചിന്താഭാരത്താൽ താണു.

മൗലികമായ സംഗതികൾ അവഗണിച്ചു് താരതമ്യേന അപ്രധാന വസ്തുതകൾ വലുതാക്കിക്കാണിക്കുന്ന ദുഷിച്ച പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിഷാണുകൾ സമുദായ ഗാത്രത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ദേവാലയാങ്കണത്തിൽ കണ്ട കാഴ്ച ഈ പ്രതീതിക്കു് ഉപോൽബലകമായിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. സമുദായക്കേസിന്റെ കാര്യം പ്രസ്പഷ്ടമായ മറെറാരുദാഹരണമാണു്.

ആർക്കാണു് വ്യവഹാരം വേണ്ടതു്? ഓരോ സഭാംഗത്തെയും വിളിച്ചു ചോദിച്ചു നോക്കുക. ആരും അതിനു് അനുകൂലമായി അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്താതിരിക്കാനാണു് സാധ്യത. അങ്ങിനെ ഒരു ദൂഷിതവലയം അവിടെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. ആർക്കും വേണ്ടാത്ത ഒരു ഒക്ടോപ്പസ് സുറിയാനി സമുദായത്തെ ഗ്രസിച്ചു രക്തമൂററിക്കുടിക്കുകയാണു്. അതിന്റെ കരാളഗ്രസനത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തി നേടാൻ സമുദായത്തിനിതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സാധാരണക്കാരനായ ഒരു സഭാംഗത്തിനു് സമുദായക്കേസ് എന്താണു നേടിക്കൊടുക്കുന്നതു്? അതെനിക്കിന്നും മനസ്സിലാകാത്ത ഒരു പ്രമേയമാണു്. ഏതെങ്കിലും മൂഢസ്വർഗ്ഗത്തിരുന്നു ദിവാസ്വപ്നം കാണുക ചിലർക്കു് കൗതുകകരമായിരിക്കും. പക്ഷേ, അവസ്തു് ചരിത്രപരമായ യാഥാർത്ഥ്യം അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ മാത്രമേ അപാകതയുള്ളു. ഒരു സാധാരണക്കാരനൊ

(ശേഷം 8–ാം പേജിൽ)

വാരപഞ്ചാംഗം

	മെയ്	മേടം
ഞായർ	2	19
തിങ്കൾ	3	20
ചൊവ്വാ	4	21
ബുധൻ	5	22
വ്യാഴം	6	23
വെള്ളി	7	24
ശനി	8	25

Thought for the Week

"That best portion of a good man's life,
His little, nameless, unremembered, acts
Of kindness and of love."
Wordsworth.

THE CHURCH WEEKLY

സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സ്

സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ 54-ാമതു് വാർഷികസമ്മേളനം പുത്തൻ കാവുപള്ളിയിൽ വച്ചു ഈയാണ്ടിൽ സമാഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. മാവേലിക്കര ഒരു സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ അഭിഭാഷക പ്രമുഖൻ നേതൃത്വമെടുത്തു് നൂറനാട്ടു് കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രിയിലെ രോഗികൾക്കു് ചില സേവനങ്ങൾ ആണ്ടുതോറും നൽകിവരുന്നതു് സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായി അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു സേവനപരിപാടികളും സജീവമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സമുദായ സംഘടനയാണു് സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സ്. മലങ്കരസുറിയാനി സഭയിലെ കേസുവിപ്ലവത്തിനു് ശേഷം രണ്ടു ശാഖകളായിതിരിഞ്ഞു പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയേയും കാതോലിക്കാ കക്ഷിയേയും സംയോജിപ്പിച്ചു സഭേതരങ്ങളായ പരിപാടികളിൽ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിനു് ഒരു പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുകക്ഷിയിലെയും പ്രമാണികളുടെ പേരുകൾ കോൺഗ്രസ്സു ഭരണ സമിതിയുടെ ലിസ്റ്റിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നതായും ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു് മുമ്പു കണ്ടിരുന്നു. അപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം മുമ്പില്ലാതിരുന്ന ഒരു സംഘടനസിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ ലീഗു് എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോൾ രൂപമെടുത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണു്. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ഇൻഡ്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സിനോടു് എതിർത്തു് ജിന്നാ അഖിലേന്ത്യാ മുസ്ലിംലീഗു് രൂപവൽക്കരിച്ചതുപോലെ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിനോടു മത്സരിച്ചു് സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ ലീഗു് എന്ന പേരും സംജാതമായി. അങ്ങനെ കോൺഗ്രസ്സും ലീഗും ഇപ്പോൾസുറിയാനി സമുദായത്തിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇൻഡ്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സ് മുസ്ലീങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു അവകാശപ്പെടുന്നതുപോലെ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിക്കാരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് കോൺഗ്രസ്സെന്നു് ഇപ്പോഴും സിറിയൻ ക്രിസ ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സ് ഭാരവാഹികൾ പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ തനി പത്രിയർക്കീസു കക്ഷിക്കാരാരും അതിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തുകാണുന്നുമില്ല. കാതോലിക്കാ കക്ഷി പ്രമാണികളാണു് ആണ്ടിലൊരിക്കൽ നടത്തുന്ന വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും സന്നിഹിതരായികാണുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രണ്ടു കക്ഷികളെയും ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള ഒരു ആഗ്രഹം അഭിനന്ദനീയമാണെങ്കിലും, പ്രായോഗികമായി കോൺഗ്രസ്സ് കാതോലിക്കാകക്ഷിയുടെ മാത്രമായിട്ടു പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പലർക്കും തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടുകൂടി സംഘടനയുടെ പുനരുജ്ജീവനത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കാര്യാലോചനാസമ്മേളനത്തിൽ പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയും, കാതോലിക്കാ കക്ഷിയും പരസ്പരവിശ്വാസത്തോടും സൗഹാർദ്ദത്തോടും ഏകലക്ഷ്യത്തോടും കൂടി ഒരു സംഘടനയിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നതു് അസ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്നു. രണ്ടു കക്ഷിയിലും പ്രാമാണ്യസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നവർ എതിർകക്ഷിയുടെ വിശ്വാസത്തെ സമാർജ്ജിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയോ, പ്രയത്നിക്കുകയോ അതിനു വേണ്ടിവരുന്ന ത്യാഗങ്ങൾക്കു് ആത്മാർത്ഥമായ സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം രണ്ടു കക്ഷികളെയും യോജിപ്പിച്ചു പ്രവർത്തനം നടത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതു വിഫലമാകയേയുള്ളു. എന്നാൽ കേവലം യാദൃച്ഛികമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ മത്സരിച്ചും വഴക്കടിച്ചും കഴിയുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ പോലെ കഴിയുന്ന ഏക സമുദായമാണു മലങ്കരസുറിയാനി സഭ. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ രണ്ടു കക്ഷികളായി തിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ സാമൂഹ്യവും, സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പല പൊതു പ്രശ്നങ്ങൾ ഈ രണ്ടു കൂട്ടരെയും അഭിമുഖീകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ ലീഗിന്റെയും നേതാക്കൾ ഒരുമിച്ചു കൂടി ചില പരസ്പരധാരണകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയായിരിക്കും പ്രായോഗികമായിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ കോൺഗ്രസ്സ് കാതോലിക്കാ കക്ഷി കേന്ദ്രങ്ങളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു് പ്രവർത്തനം നടത്തണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശം ഏറ്റവും യുക്തിപൂർവ്വമായി തോന്നുന്നു. സിറിയൻക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സ് സജീവമായ ഒരു സംഘടനയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. സമുദായത്തിലെ കേസു മത്സരങ്ങൾ സമുദായ ബോധത്തെയും ശക്തിയെയും വളരെയധികം ദുർബലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സമുദായത്തിന്റെ ശക്തി ദുർവ്യയം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേസുമാരണത്തിൽ നിന്നു മുക്തി പ്രാപിക്കാതെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ഉദ്യമിക്കുന്നതു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തി സമൂലം എടുത്തു മാറ്റേണ്ട ഒരു വ്രണം ശരീരത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, അദ്ധ്വാനപരമായ ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ ആ രോഗിയെ നിർബന്ധിക്കുന്നതുപോലെയാണു്. സമുദായഗാത്രത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന കേസ്സാകുന്ന അർബ്ബുദവ്യാധിയെ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിലും ദൈവനടത്തിപ്പിലും ആശ്രയിച്ചു സുഖപ്പെടുത്താതെ ഏതു കോൺഗ്രസ്സു പ്രവർത്തനവും ഏതു ലീഗു പ്രവർത്തനവും ആരുടെയും ഉത്സാഹത്തെ തട്ടിയുണർത്താത്ത നിർജ്ജീവ ഘടകങ്ങളായി ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ തുടർന്നു പോകാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

വിമോചകനായ ക്രിസ്തു

(എം. ററി.)

“കാണാതെ പോയതിനെ തിരഞ്ഞു രക്ഷിപ്പാനല്ലോ മനുഷ്യപുത്രൻ വന്നതു്.(വി. ലൂക്കോസ്)19:10

മനുഷ്യനെ വീണ്ടെടുക്കുവാനായിട്ടാണു് ദൈവപുത്രനായ യേശു മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു ലോകത്തിലേക്കു വന്നതു്. ശരീരത്തിലോ മനസ്സിലോ ആത്മാവിലോ സൗഖ്യം ആവശ്യമായിരുന്ന ഏവരും തന്റെ പ്രത്യേക പരിചരണത്തിനു പാത്രീഭൂതരായി. എല്ലാവർക്കും സമൃദ്ധിയായ ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു തന്റെ പരമോദ്ദേശം. ആ സമൃദ്ധിയായ ജീവനു നിദാനമായി താൻ പരിഗണിച്ചതു് മനുഷ്യനും ദൈവവുമായുള്ള ശരിയായ ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ പുത്രനിർവ്വിശേഷമായി സ്നേഹിക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവും പിതാവുമായ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാതെ പിതൃഭവനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ മനുഷ്യൻ സകല തിന്മകൾക്കും അടിമയായി ഭവിച്ചു. ആ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യനെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ പിതൃഭവനത്തിലേക്കു് അവനെ തിരിച്ചു വരുത്താതെ മറെറാരു മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടാണു് “മാനസാന്തരപ്പെട്ടു സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിപ്പിൻ” എന്നുള്ള ആഹ്വാനത്തോടുകൂടി കർത്താവു തന്റെ വേല ആരംഭിച്ചതു്. മാനസാന്തരപ്പെടുക; വിശ്വസിക്കുക. മനുഷ്യൻ സ്വയത്തിന്റെയും പാപത്തിന്റെയും വഴികളെ ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വമനസ്സാലെ ദൈവത്തിന്റെ വഴിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞുവരികയാണല്ലോ മാനസാന്തരം. മനുഷ്യന്റെ മാനസാന്തരത്തിൽ ദൈവം യാതൊരു ബലപ്രയോഗവും നടത്തുന്നില്ല. ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി അവൻ തിന്മയിലേക്കു തിരിഞ്ഞതുപോലെതന്നെ സ്വമനസ്സാലെ നന്മയിലേക്കു തിരിച്ചു വരണമെന്നുള്ളതാണു് ദൈവഹിതം. അതിനായി ദൈവം അത്യാർത്തിയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. തന്റെ സ്നേഹത്തെ മനുഷ്യൻ കാണുവാൻ തക്കവണ്ണം താൻ പരമാവധി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ പ്രവർത്തിയാണു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിലും ജീവിതത്തിലും ക്രൂശുമരണത്തിലും അനന്തര സംഭവങ്ങളിലും നാം കാണുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ മേൽ സ്നേഹത്തിനനുയോജ്യമായ നിർബന്ധങ്ങൾ ചെലുത്തുവാൻ ദൈവം മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ദൈവം ഒരിക്കലും ബലം പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. ബലം പ്രയോഗിച്ചുള്ള വീണ്ടെടുപ്പു് സൃഷ്ടിയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സകല പ്രമാണങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ തന്നെയും ആ വീണ്ടെടുപ്പു നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കയില്ല.

നന്മയെക്കാൾ കൂടുതലായി തിന്മയെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ—ദൈവത്തെക്കാൾ കൂടുതലായി സ്വയാഭിലാഷങ്ങളെ പിൻതുടരുന്ന മനുഷ്യനെ മാനസാന്തരത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നുള്ളതു വളരെ പ്രയാസമേറിയ ഒരു പ്രശ്നമാണു്. ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണുവാൻ നമ്മുടെ കർത്താവു ക്രൂശിന്റെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. മനുഷ്യൻ എത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചുപോയാലും, ‘അവൻ പാപത്തിൽനിന്നും തിന്മയിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുവാൻ എത്രതന്നെ അപ്രാപ്തനായിത്തീർന്നാലും യഥാർത്ഥമായ ദിവ്യസ്നേഹത്താൽ സ്പർശിക്കപ്പെടുവാനുള്ള ഒരു കഴിവു് അവനിൽ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം കർത്താവിനുണ്ടായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യോദ്ധാരണ പരിപാടികളിലെല്ലാംതന്നെ മനുഷ്യനിലുള്ള തന്റെ വിശ്വാസം ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു. അനേകർ തന്നെ അവിശ്വസിച്ചു, നിഷേധിച്ചു, അവഹേളിച്ചു. എന്നാൽ തന്നെ അറിയുകയും വിശ്വസിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തു ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തെ താൻ മുഴുവനായി ആശ്രയിച്ചു. അവരിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസം അസ്ഥാനത്തായില്ല. മനുഷ്യന്റെ കഠിനഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുവാൻ താൻ പ്രയോഗിച്ച മാർഗ്ഗം കഷ്ടാനുഭവം എന്നുള്ളതായിരുന്നു. തിന്മപ്പെട്ടവർ ചെയ്തതെല്ലാം സന്തോഷത്തോടുകൂടി സഹിക്കുകയും അതിനെല്ലാം പ്രത്യുത്തരമായി അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്തും അങ്ങനെ ദൈവസ്നേഹം അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുകയാണു് കർത്താവു ചെയ്തതു്. തിന്മയ്ക്കുപകരം നന്മയും ശാപത്തിനുപകരം അനുഗ്രഹവും ദ്വേഷത്തിനുപകരം സ്നേഹവും പ്രാവർത്തികമായി കാണിച്ചു കൊടുത്ത ഒരു മഹനീയ മാതൃകയായി കർത്താവിന്റെ ജീവിതവും മരണവും എന്നെന്നേക്കും നിലകൊള്ളുന്നു. തിന്മ അതിനു പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന പരമാവധി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും നന്മമാത്രം പകരം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു മാതൃകയാണു് തിന്മയെ ജയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു യേശുക്രിസ്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചതുപോലുള്ള സ്നേഹമാണു; ക്രൂശിലെ സ്നേഹംതന്നെ. അതു തിന്മയെയും ലോകത്തെയും ജയിച്ചു. ആ ജയമാണു് നമ്മുടെ സകല പ്രത്യാശയുടെയും വിജയസാദ്ധ്യതയുടെയും അടിസ്ഥാനം.

വിജയശ്രീലാളിതനായ കർത്താവു് തന്റെ മനുഷ്യോദ്ധാരണകർമ്മം ഇന്നും നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്നു താൻ മനുഷ്യരെ അടിമുഖീകരിച്ചതു് ഒരു കൂട്ടമായല്ല, പ്രത്യുത, വ്യക്തികളെന്നുള്ള നിലയിലാണു്. ഇന്നും അങ്ങനെതന്നെ. നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരെയും താൻ “പേർചൊല്ലി വിളിക്കുന്നു.” നമ്മുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് ഏകാന്തമായി, നിശ്ശബ്ദതയിൽ, താനുമായി നാം ഏററു മുട്ടണം. തനിക്കു നമ്മോടു പറയുവാനുള്ളതെല്ലാം കേൾക്കുവാൻ നാം കാത്തിരിക്കണം. തന്റെ സ്നേഹത്തെ കാണുവാൻ തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ഹൃദയ കണ്ണുകളെ നാം തുറക്കണം, അല്ലാ അവയെ താൻ തന്നെ തുറക്കുവാനായി തന്നോടു നാം അപേക്ഷിക്കണം. താൻ തന്നെയാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. നാം അതിനായി കളം ഒരുക്കുകമാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ആഗ്രഹിക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുക, കാത്തിരിക്കുക സ്വീകരിക്കുക, ഇതെല്ലാമാണു് നമ്മുടെ ഭാഗം. നമ്മുടെ മാനസാന്തരം തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദാനമായിട്ടു നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനായി നമ്മെ തന്നെ ഒരുക്കുകയാണു്. നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ജീവിതം കർത്താവിന്റെ പരിപൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ കർത്താവിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പു നമ്മേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി ഭവിക്കയുള്ളു. അങ്ങനെ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഒരു സംഘം എന്ന നിലയിൽ സഭയേയും ലോകത്തെയും സേവിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയാത്തവണ്ണം നമ്മതന്നെ മുഴുവനായി കർത്താവിനു സമർപ്പിച്ചു് തന്റെ പാപമോചനവും പുതിയജീവിനും പ്രാപിക്കുവാനായി കർത്താവിന്റെ കൃപാസനത്തിങ്കലേക്കു് നമുക്കു് അടുത്തു ചെല്ലാം.

പത്രാധിപർക്കുള്ള കത്ത്

പെസഹാവ്യാഴാഴ്ചയും സമുദായക്കേസും.

സർ,

ക്ഷമിക്കണം. ചർച്ചുവീക്ക്ലിപംക്തികളിൽ പല തവണ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പ്രമേയം ഞാൻ ആവർത്തിക്കുകയാണെന്നു തോന്നാം. എത്ര ആവർത്തിച്ചാലും കളങ്കം തീരാത്ത ഒന്നാണതെന്നു മാത്രമാണെന്റെ സമാധാനം.

ഇത്തവണത്തെ പെസ്സഹാവ്യാഴാഴ്ചയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകതയാണ് ഈ കുറിപ്പെഴുതുന്നതിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. മാറാനായ പെരുന്നാളുകൾ ആചരിക്കേണ്ടതിന്റെ രീതികളും ഭാവങ്ങളും വിശദീകരിച്ചുപഠിപ്പിക്കുന്നസഭയ്ക്കുകിട്ടിയ പ്രഹരം! സമുദായക്കേസു പെസഹാവ്യാഴാഴ്ചതന്നെ വാദം നടത്തി.

ഒരു കാര്യം മാത്രമാണെനിക്കു്. ചോദിക്കാനുള്ളതു്. എവിടേക്കാണ് നമ്മുടെ യാത്ര? നമുക്കു വല്ല പ്രത്യേകോദ്ദേശവുമുണ്ടോ? പൂർവ്വക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുകഴ്ചപെററ മണിമന്ദിരങ്ങളിൽ ആവോളം സുഖിച്ചു പുളച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ആ കവചിതഗേഹത്തിനുള്ളിലെ വാസം തുടരാൻ അനുവദിക്കണോ എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ മററു ചില ശക്തികൾ ആലോചന നടത്തുകയാണ്. അതിനവർക്കവകാശമില്ലേ?

അതേ, എവിടേക്കാണു യാത്ര? എവിടമാണ് ലക്ഷ്യം?

രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പ് ലോകത്തിലവതരിച്ച്, സ്വന്തം ജീവിതം മുഖേന അഹിംസയുടെയും ശാന്തിയുടെയും ശാശ്വതസന്ദേശം വിളംബരം ചെയ്ത പുണ്യപുരുഷന്റെ നാമവാഹിയായ സുറിയാനിസഭയ്ക്കു് നേരിടുന്ന അനുഭവവൈചിത്ര്യങ്ങളെപ്പററി നാം ചിന്തിക്കാറുണ്ടോ? പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും ശക്തിയേറിയ ശക്തി അക്രമരാഹിത്യമാണെന്നു സ്വന്തജീവിതത്തിൽ തെളിയിച്ചു കാണിച്ചു ഈസ്റ്റർ ദിനത്തിൽ വിശ്വമെമ്പാടും വിളംബരം ചെയ്ത സഭാനാഥന്റെ അനുയായികളെപ്പോലെ അക്രമരാഹിത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരു ജനസമുദായം ഇന്നു ലോകത്തിൽ വേറെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുടുംബങ്ങളിലാകട്ടെ, സഭയിലാകട്ടെ, മററു ജീവിത മണ്ഡലങ്ങളിലാകട്ടെ, ദുർഘട പ്രശ്നങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം ഫലപ്രദമാകുമോ എന്നു സംശയിച്ചു ക്രൈസ്തവ സഭ പകച്ചു നിന്നു പോവുകയാണ്. ഇൻഡ്യയ്ക്കു് ആ ജീവചൈതന്യ സന്ദേശം നൽകാൻ ഗാന്ധിജി വേണ്ടിവന്നു.

മാസങ്ങൾ ഏറെയായിട്ടില്ല, ഒരു കൊച്ചു മനുഷ്യൻ, സകലർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ—പക്ഷേ, അതു സുറിയാനിസഭയ്ക്കു മനസ്സിലായോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ— ഒരു വസ്തുത പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു: ഭൂമി വായുവും ജലവും പോലെ ഒരു സൗജന്യോപാധിയാണെന്ന്. അതു പറയാൻഒരു അക്രൈസ്തവൻ വേണ്ടിവന്നു. പണത്തിനും, നിലംപുരയിടങ്ങൾക്കും, ജീവിതമൂല്യങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ,വളരെതാണ ഒരു പ്രാധാന്യമാണുള്ളതെന്ന് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. മൂവായിരം പൂവരാഹന്റെ ഉടമസ്ഥതയുടെ പേരിൽ അതിന്റെ അനേകമിരട്ടി ധനം ദുർവ്യയം ചെയ്തു. രണ്ടു തലമുറകളായി വ്യവഹാരം നടത്തി അവശമാകുന്ന സുറിയാനി സമുദായം ആ കൊച്ചുമനുഷ്യന്റെ ഒററ നോട്ടത്തിൽ ചൂളിപ്പോവുകയില്ലേ എന്ന് ന്യായമായി തന്നെ തോന്നിപ്പോകാം.

മാത്രമല്ല, സുറിയാനി സമുദായത്തിലെ പലദേവാലയങ്ങളിലുംപൂത്തിരിക്കുന്ന വെള്ളിയും പണവും ഏക്കർ കണക്കിനു കിടന്നു പോകുന്ന നിലം പുരയിടങ്ങളും, ക്ലേശിച്ചുഴലുന്ന, പാർപ്പിടമില്ലാത്ത, വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്ത, പട്ടിണികൊണ്ടു തളർന്ന് അവശരായ, ഭൂദാഹത്തരായ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ യാതനകളുടെ മുമ്പിൽ നിർവികാരം കിടന്നു പോവുകയാണ്.

പട്ടിക നീട്ടുന്നതിനു് എനിക്കു് ആഗ്രഹമില്ല. പക്ഷേ ഒരു ചോദ്യത്തിനു് അറിവുള്ളവർ ഉത്തരം നൽകിയാൽ വേണ്ടില്ല: എവിടേക്കാണ് നമ്മുടെ യാത്ര? എന്താണ്നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം?

ഏപ്രിൽ 20 1954 എം. കുര്യൻ.
കോതമംഗലം

(5–ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമുദായക്കേസു യാതൊന്നും തന്നെ നേടിക്കൊടുക്കാൻ പോകുന്നില്ല. അതു് കരതലാമലകം പോലെ സുവ്യക്തമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. മാത്രമല്ല, സുവിശേഷഘോഷണമെന്ന മൗലികധർമ്മത്തിൽ —അതു മൗലികമാണോ എന്നു പോലും ചോദ്യം ചെയ്യുകയില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു?— സഭയ്ക്കു ശ്രദ്ധചെലുത്താൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് സമുദായക്കേസ് വരുത്തി വച്ചിട്ടുള്ളതു്. അനേകദശവർഷങ്ങളായി കോടതി കയറി വ്യവഹാരത്തിനു മേൽ വ്യവഹാരവുമായി സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും സർവകഴിവുകളും ബലികഴിക്കുന്ന ഒരു സഭയ്ക്കു് എന്തു സുവിശേഷമാണ് പ്രസംഗിക്കാനുള്ളതെന്ന് ഭാരതം സംശയിച്ചേക്കാം. അഥവാ പ്രസംഗിച്ചാൽ തന്നെ അതു കാര്യമായി പരിഗണിക്കുന്നതിനുള്ള അന്തരീക്ഷം, വ്യവഹാരഭക്തയായ സമുദായം മലീമസമാക്കീട്ടില്ലേഎന്നു ന്യായമായി സംശയിച്ചുപോകാം.

ധർമ്മസങ്കടം തന്നെ. ഇനിയെങ്കിലും—മാറിവരുന്ന ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിലെങ്കിലും— സഭ മൗലികധർമ്മങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തി അതിന്റെ നിർവഹണത്തിനു് അനുയോജ്യമായ സാഹചര്യസൃഷ്ടിക്കു് ഉദ്യമിക്കുമോ? സമുദായത്തിലെ സാധാരണക്കാരൻ എഴുന്നേററു് വ്യവഹാരം ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതല്ലെന്നു് തുറന്നു പറയുമോ? സഭാംഗമായ ഓരോ വനിതയും ഓരോ മാതാവും അവരുടെ സ്വാധീനശക്തി, സമാധാന സ്ഥാപനാർത്ഥം, ഉപയോഗിക്കുമോ?

———

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. 2. തിമൊ. 4. 6—8

അപ്പോസ്തലൻ അന്ത്യയാത്ര പറയുന്ന ഈ ഭാഗത്തു് വിജയകരവും ആനന്ദകരവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ അനിഷേധ്യധ്വനികൾ കേൾക്കുവാനുണ്ടു്. ജീവിക്കുവാനും മരിക്കുവാനും യോഗ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി താൻ ജീവിച്ചു എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടങ്ങാത്ത സന്തോഷത്തിനു കാരണം. "ഞാൻ നല്ലപോർ പൊരുതു." സന്തുഷ്ടനും സംതൃപ്തനുമായ ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ വാചകത്തിലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതു്. സ്വാർത്ഥസംതൃപ്തനായി വ്യർത്ഥജീവിതം നയിച്ച ഒരു മനുഷ്യനു് ഈ വിധം ആത്മപരിശോധന നടത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വീഞ്ഞിലും അഹങ്കാരത്തിലുംമതിമറന്നു ജീവിക്കുന്നവൻ എവിടെയാണു് സംതൃപ്തിയടയുക. അതല്ലെങ്കിൽ, അലസവും സ്വാർത്ഥാധിഷ്ഠിതവും ദുർബലവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവൻ എങ്ങിനെയാണു് സമാധാനം കണ്ടെത്തുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ളവർക്കുജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുക സാധ്യമല്ല.

ചൊവ്വാ മത്താ. 5.29–30

ക്രിസ്തീയ സേവനത്തിൽ വ്യയം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ജീവിതത്തിനു് ആത്യന്താപേക്ഷിതമായതു സ്വയവർജ്ജന, സ്വഭാവത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തുന്നതും അതിന്റെഉപയോഗ്യതയെഹനിക്കുന്നതുമായ തിന്മകളെ ധൈര്യസമേതം വർജ്ജിക്കുകയാണു്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള സ്വയവർജ്ജനത്തിനു് എത്ര വലിയ തീരുമാനവും കഠിന ശ്രമവും ആവശ്യമാണെന്നു് അതു് പരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കേ അറിയുവാൻ കഴിയൂ. ഭൂരിപക്ഷമാളുകൾ ഒരു പക്ഷേ സ്വാഗതം ചെയ്തേക്കാവുന്ന പല പരിചയങ്ങളേയും നിഷ്കരുണം വർജ്ജിക്കേണ്ടതായിവരാം.

ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി ആയിരിക്കുക തീർച്ചയായും ഒരുനേട്ടമാണു്. അതു് സാധിക്കുന്നതു് പല സാധാരണ പരിശീലനങ്ങൾക്കും പ്രചാരമുള്ള അഭിനയങ്ങൾക്കും എതിരായി ഒരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രേ. അംഗീകരണം ലഭിച്ചു പോയിട്ടുള്ള ചിലതിന്മകൾക്കെതിരായി മല്ലയുദ്ധം നടത്തുന്നവരോടുകൂടെ നിൽക്കുന്നതിനു് ത്യാഗം ആവശ്യമായിവരും. എമേഴ്സൻ എന്ന ചിന്തകൻ പറയുന്നതു് "ലോകം നിലനിന്നുപോകുന്നതു നല്ലമനുഷ്യരുടെ സത്യസന്ധതകൊണ്ടാണു്. അവർ ലോകം നിവാസയോഗ്യമാക്കിതീർക്കുന്നു." എന്നാണു്.

ബുധൻ. മത്തായി. 13.44—46.

ക്രിസ്തീയ സേവനമാവശ്യപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു സ്വയവർജ്ജനം പല കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ താൽപ്പര്യം ബന്ധിതമാകാതെ ഭൂമിയിൽ ദൈവരാജ്യം സംസ്ഥാപിതമാകുന്നതിനു് ഉതകത്തക്കവിധത്തിൽ നമ്മുടെ സർവ്വവിധ താൽപ്പര്യങ്ങളും അതിൽ സമർപ്പിക്കുകയാണു്. ക്രിസ്ത്യാനി എന്നു പറഞ്ഞാൽ പാപവിമുക്തമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവൻ എന്നു മാത്രം അർത്ഥമാകരുതു്. ക്രിസ്ത്യാനി സർവ്വോപരിഏകലക്ഷ്യ നിഷ്ഠനായി മനുഷ്യ ജാതിയുടെ ഉന്നമനാർത്ഥം ജീവിതാർപ്പണംചെയ്തു് അധമനും അധഃകൃതനും വേണ്ടിയുള്ള സേവനത്തിൽ തല്പരനായി എല്ലാ നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കും കഴിവിനനുസരണമായ സഹായം നൽകി ദൈവരാജ്യസംസ്ഥാപനത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നവനായിരിക്കും. ആ വിധമുള്ള സമർപ്പണ ജീവിതത്തിനു് മതിയായ വില നൽകേണ്ടതായി വരും.

വ്യാഴം. ലൂക്കോസ്. 21 1—4.

ക്രിസ്തീയ സേവനം തീർച്ചയായും ധനപരമായ സ്വയവർജ്ജനം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ധൂർത്തു പിടിച്ച ചെലവുകൾ, ആവശ്യമായ സാമ്പത്തിക സഹായത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ നല്ല നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾ മുടങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ അനാവശ്യ ആഡംബരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ദുർവ്യയങ്ങൾ ഇവ ഒരിക്കലും നീതീകരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ആഡംബരാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വ്യയം അതു തൊഴിൽക്കാർക്കു് തൊഴിൽ കൊടുക്കുന്നു എന്ന കാരണത്തിൽ ചിലർ നീതീകരിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുമൂലം ക്രിയാത്മകങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പണവും വേലക്കാരും ഇല്ലാതെ പോകുന്നു എന്നു് ഗ്രഹിക്കണം.

ദൈവത്തേയും സഹോദരങ്ങളെയും സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയും ആ വക ആവശ്യങ്ങൾക്കു് ത്യാഗപൂർവം കൊടുക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ആത്മാർത്ഥത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതത്രേ.

വെള്ളി. ലൂക്കോസ് 19. 8—10.

ക്രിസ്തീയ സേവനതല്പരർ ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിൽ മാത്രമല്ല സ്വയവർജ്ജനം ആചരിക്കേണ്ടതു്. ധനസമ്പാദനത്തിലും ആവർജ്ജനം ആവശ്യമത്രെ. മർദ്ദനനയം മൂലം ധനം സമ്പാദിച്ച മനുഷ്യനായിരുന്നു സക്കായി. എങ്കിലും യേശുവുമായുള്ള അവന്റെ ഏറ്റുമുട്ടൽ അവനിൽ സാമ്പത്തികമായ ഒരു വിപ്ലവത്തിനു തന്നെ ഇടയാക്കി. ക്രിസ്തുമതം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും പലപ്പോഴും അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ഒരു സ്വയവർജ്ജനമത്രെ ഈ വിധം ധനം സമ്പാദിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതു്. അന്യായമായ വിലക്കൂട്ടൽ, അന്യായമായ കൂലി കുറവു്, അന്യായമായ തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ ഇവയിൽക്കൂടി സമ്പാദിക്കുന്ന ധനം വിഷപങ്കിലമായ ആദായമത്രെ നൽകുന്നതു്. യാതൊരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയും സ്വസഹോദരങ്ങളെ ഞെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു് കീശ വീർപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ല.

ശനി. ലൂക്കോസ്. 5: 10, 11–27

കർത്താവു്, സർവ്വ മനുഷ്യരും തങ്ങളുടെ ജോലികളുപേക്ഷിച്ചു് തന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ചിലരോടു് അവർ ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തുതന്നെ തുടരുവാനാണു് കർത്താവാവശ്യപ്പെട്ടതു്. ഗദരദേശത്തു വച്ചു സുഖപ്പെടുത്തിയ ഭ്രാന്തനോടു കർത്താവു് എന്തു കല്പിച്ചു എന്നു സ്മരിക്കുക. എന്നാൽ മറ്റു ചിലരെ ചില പ്രത്യേക ജോലികൾക്കായി താൻ വിളിക്കുന്നുണ്ടു്. കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ സുഖസൗകര്യാദികളുപേക്ഷിച്ചു് സുനിശ്ചിതമായ ജീവിതമാർഗ്ഗങ്ങളില്ലാതെ മിഷ്യനറിമാരായി വിദൂരദേശങ്ങളിൽ പോകുവാനോ രോഗികളുടെയും അവശരുടെയും ഇടയിൽ ജോലിചെയ്യുവാനോ പരോപകാരപ്രദമായ ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാനോ താൻ ചിലരെ വിളിക്കാറുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള വിളികേട്ടനുസരിപ്പാനുള്ള സന്നദ്ധത ക്രിസ്തീയസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു അവിഭാജ്യലക്ഷണമത്രെ. അതിലന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വയവർജ്ജനയും വ്യക്തമത്രെ. അത്യുത്തമങ്ങളായ ലക്ഷ്യമേ അങ്ങനെയുള്ള സ്വയത്യാഗത്തിനു ധൈര്യവും സ്ഥിരതയും നൽകുകയുള്ളൂ. "വിശ്വസ്തനായ ഭടൻ തന്റെ രാജാവിന്റെ മുറിവുകളിലേക്കു് സ്നേഹപൂർവ്വം നോക്കുമ്പോൾ സ്വന്തമുറിവുകളെ സ്മരിക്കുന്നതേയില്ല." എന്നു് വിശുദ്ധനായ ബെർനാർഡ് പറയുന്നതു് അതുകൊണ്ടാണു്.

ചരിത്രപംക്തി

അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാൻ

VI

(പി. എം. പത്രോസ്, മുളന്തുരുത്തി)

അന്തോനിയൂസ് ശെമ്മാശ്ശൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ടു വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കയും മെത്രാന്റെ എഴുത്തും ജനങ്ങളുടെ നിവേദനവും സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. പാത്രിയർക്കീസിനു വളരെ സന്തോഷവുമായി. അതിനാൽ മാർ ബസ്സേലിയോസ് മപ്രിയാനാ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്മെത്രാൻ മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാൻ യൂഹാനോൻറമ്പാൻ ഒരു കോർഎപ്പിസ്കോപ്പാ ഏതാനും ശെമ്മാശ്ശന്മാർ പട്ടക്കാരാദിയായവർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വൈദികസംഘം ഇതുപ്രകാരം കൊച്ചിയിൽ വന്നെത്തി. മലയാളത്തേക്കു ആവശ്യപ്പെട്ട മൂറോൻ സൈത്തു, സുറിയാനി പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവയും ഈ മാർ തോമ്മാ അഞ്ചാമനെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ മലങ്കരമെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്‌വാനുള്ള അധികാരപത്രവും ഒരു മെത്രാനടുത്ത സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങളായ വടി, മുടി, സ്ളീബാ മുതലായവയും കൊടുത്താണു പാത്രിയർക്കീസു ഇവരെ അയച്ചതു്. ഈ വൈദികസംഘം എ. ഡി. 1751 മേടം 14-ാംനു കൊച്ചിയിൽ വന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ വൈദികസംഘത്തിന്റെ ആഗമനവൃത്താന്തം മലങ്കരസമുദായത്തേയും മെത്രാനെയും അത്യന്തം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ഇവരെ യഥായോഗ്യം ബഹുമാനിച്ചു ആദരിക്കേണ്ടതിലേക്കു മുളന്തുരുത്തി, കണ്ടനാടു, തെക്കൻപറവൂർ, അങ്കമാലി, തുടങ്ങിയ പല പള്ളികളിൽ നിന്നുമായി എതിരേൽപ്പിനുള്ള സാധനസാമഗ്രികളോടു കൂടി ധാരാളം പട്ടക്കാരും സമുദായ പ്രധാനന്മാരും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വലിയ സ്വീകരണസംഘത്തെ മെത്രാൻ കൊച്ചിയിലേക്കയച്ചു. വൈദീകസംഘത്തിന്റെ സ്വീകരണം അത്യാഡംബര പൂർവ്വമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും ജനപ്രതിനിധികൾക്കു ആവശ്യം വേണ്ടതായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുമായി മെത്രാനും കണ്ടനാട്ടെത്തി. അക്കാലങ്ങളിലും അതിനുമുമ്പും അർക്കദിയാക്കോപ്പന്മാരുടെയും മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെയും പ്രധാന ആസ്ഥാനങ്ങൾ മുളന്തുരുത്തി, കണ്ടനാട്, അങ്കമാലി തുടങ്ങിയ പള്ളികളായിരുന്നു. സ്വീകരണസംഘക്കാർ കൊച്ചിയിലെത്തി മേല്പട്ടക്കാർക്കു മെത്രാന്റെ സാധനങ്ങളും കൊടുത്തു. ബാവാന്മാർ അവിടെ വെച്ചു കോതമംഗലത്തുകാരൻ നെല്ലിമററത്തു കത്തനാർക്കും മററു ചിലർക്കും പട്ടം കൊടുക്കുന്നതും അവരേയും മററു ചിലരേയും ഒരു തരം പട്ടത്തൊപ്പി ധരിപ്പിക്കുന്നതും മററും കണ്ടു. ബാവാന്മാരുടെ ധൃതഗതിയില്ലുള്ളതും മെത്രാന്റെയും മററും സഹകരണങ്ങളുമില്ലാതെ നടന്ന ഈ പ്രവൃത്തികൾ അവരെ സംശയാധീനരാക്കി

ഒരു ഭാഗത്തു ഇപ്രകാരമുള്ള സംഗതികൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ബാവാന്മാരെ കപ്പലിൽ കയററിക്കൊണ്ടു വന്നതിനുള്ള കപ്പൽക്കൂലി കൊടുത്തുതീർക്കായ്കയാൽ ലന്തക്കമ്പനിഅധികാരികൾ കോപിച്ചു ഇതിനുത്തരവാദിയായ മെത്രാനെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിനും മററുമായി ഗവണ്മെൻറു മുഖേന പട്ടാളക്കാരെ അയച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള ഒരു കിംവദന്തിയും അവർ കേൾക്കാനിടയായി. ഈ വക ദുർന്നിമിത്തങ്ങൾ ഹേതുവാൽ സ്വീകരണമൊന്നും ആരോടും യാതൊന്നും സംസാരിക്കാതേയും താങ്കൾ ചെന്നവിവരം ആരേയും മനസ്സിലാക്കാതെയും. മടങ്ങി കണ്ടനാട്ടെത്തി വിവരം തങ്ങളുടെ സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷനെ അറിയിച്ചു. കപ്പൽക്കൂലിയുടെ ക്രമാതീതമായ കൂടുതലിനെപ്പററി മാത്രമാണു കമ്പനിക്കാരും മെത്രാനുമായി വാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കമ്പനിക്കാർ മെത്രാനോടു പന്തീരായിരം രൂപായാണു കപ്പൽക്കൂലി ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. പണം കണക്കു തീർത്തുകിട്ടാനുള്ള കാലതാമസം ഹേതുവാൽ കമ്പനിക്കാർ മെത്രാന്റെ പേരിൽ വ്യവഹാരവും കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചു ഹാജരാക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു വാറണ്ടും പുറപ്പെട്ടു. കമ്പനിക്കാരുടെ ധനതൃഷ്ണ ഹേതുവാൽ അവർ കപ്പൽക്കൂലിവകപണത്തിനു ബാവാന്മാരെ ഞെരുക്കിത്തുടങ്ങി. കമ്പനിക്കാരുടെ കപ്പൽക്കൂലി കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ കൊടുത്തു തീർത്തു തങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കണമെന്നുള്ള വിവരത്തിനു ബാവാന്മാരും മെത്രാനു എഴുതി അയച്ചു. അദ്ദേഹവും യോഗക്കാരും കൂടി ആലോചിച്ചതിൽ തൽക്കാലം കൈവശം പിരിഞ്ഞുകൂടിയ സംഖ്യയുമായി കൊച്ചിയിലെത്തി കമ്പനിക്കാരുമായി ആലോചിച്ചു പരിഹാരമുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടെ കൊച്ചിയിലേക്കു പോകാൻ ഭാവിച്ചിരിക്കയിൽ തന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ രാജഭടന്മാർ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെന്നും അവർ ഉടനടി കണ്ടനാട്ടെത്തുമെന്നുമുള്ള വിവരം അറിവു കിട്ടിയതിനാൽ ഭയവിവശനായി കണ്ടനാട്ടു നിന്നും ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി ചുററിത്തിരിഞ്ഞു മൂവാററുപുഴയ്ക്കു സമീപമുള്ള റാക്കാട്ടുപള്ളിയിലേക്കു പോകയും അവിടത്തെ ഒരു പ്രധാന ഇടപ്രഭുവായ തച്ചേത്തു കൈമളുടെ ഒരു ആതിഥ്യവും സ്വാധീനവും സ്വീകരിച്ചു കുറെക്കാലം ആ പള്ളിയിൽ താമസിക്കയും ചെയ്തു. ഈ തച്ചേത്തു കൈമളുടെ ഒരു താവഴിയിൽപെട്ടവർ മുളന്തുരുത്തിൽ എത്തി അനന്തരകാലത്തു ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീർന്നു. അവർമുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളി ഇടവകയിൽപ്പെട്ട "അട്ടതച്ചേത്തുകാർ"എന്നപേരിൽ ഇന്നു അറിയപ്പെടുന്നതു എന്നതും സ്മരണീയമത്രെ.

മാർ തോമ്മാ മെത്രാനെ തിരക്കി പട്ടാളക്കാർ വടക്കൻ ഇടവകകളിൽപെട്ട പലപള്ളികളിലും സഞ്ചരിച്ചു. അദ്ദേഹം പള്ളിക്കരപ്പള്ളിയിൽ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു. അവർ അവിടെയുമെത്തി. അക്കാലത്തു പള്ളിക്കരപ്പള്ളിയും അർക്കദിയാക്കോപ്പന്മാരുടെ വടക്കൻ ഭദ്രാസന ഇടവകകളിലെഒരു പ്രധാന ആസ്ഥാനവുമായിരുന്നു. മെത്രാനെ തിരക്കിയതിൽ കണ്ടെത്തായ്കയാൽ പട്ടാളക്കാർ ഭഗ്നാശയരായി. അവർകോപിച്ചു. അവരും നാട്ടുകാരുമായി വക്കാണത്തിനാരംഭിച്ചു. വഴക്കു മൂത്തു കശ്ശേറമായി. ഒടുവിൽ ഒരു ചെറിയ യുദ്ധം തന്നെയായി. അനേകർക്കു ജീവാപായം നേരിട്ടു. അന്നു പട്ടാളക്കാരുമായുണ്ടായ ഏററുമുട്ടലിൽ 'ഇട്ടി' എന്നു പേരായ പതിനെട്ടുപേരുടെ ശിരഃച്ഛേദനം അവിടെ ഒരു വയലിൽ വച്ചു നടന്നുവത്രെ. അതിനാൽ ആ കണ്ടത്തിനു 'പതിനെട്ടിട്ടിക്കണ്ടം' എന്നും പേരായെന്നു ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

ഈ അഞ്ചാം മാർതോമ്മാ ഈ വിധത്തിൽ കുറെക്കാലം മറവിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി ഡച്ചുകമ്പനിക്കാരെ ഏൽപ്പിച്ചു. പണം കൊടുത്തു തീർക്കാത്തപക്ഷം അജ്ഞാതമായ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു അദ്ദേഹ...

നാട്ടു കടത്തുമെന്നു കമ്പനിക്കാർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ഇതിങ്കൽ അളവില്ലാതെ വ്യസനിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധനത്തിനു അൽപം മുമ്പു ദ്രവ്യശേഖരാർത്ഥം തെക്കൻ പള്ളികളിൽ സഞ്ചരിച്ചു പ്രസംഗങ്ങളും സമുദായ നേതാക്കന്മാരുമായി കൂടിക്കാഴ്ചകളും ആലോചനകളും നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി ഒരു നല്ലതുക പിരിഞ്ഞു കിട്ടി. ഒരു ദിവസം തന്റെ ദയനീയസ്ഥിതിഗതികളേയും പണം പിരിഞ്ഞു കിട്ടാനുള്ള സമയദൈർഘ്യത്തേയും പററി ഗൽഗദസ്വരത്തിൽ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കവെ പ്രസംഗം കേട്ടുണ്ടായ സങ്കടാവേശത്താൽ ആ ഇടവകക്കാരിയായ ഒരുവനിതാരത്നം അവർ അപ്പോൾ ധരിച്ചിരുന്ന മെയ്യാഭരണങ്ങൾ എല്ലാം അഴിച്ചു മെത്രാനു സംഭാവന ചെയ്തതായും ഇതിനെ അനുകരിച്ചു മററുള്ള ഏതാനും വനിതാരത്നങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കയാൽ ഈ ഇനത്തിൽ തന്നെ ഒരു വലിയ സംഖ്യ പിരിഞ്ഞു കിട്ടുക ഉണ്ടായിയത്രെ. ഈ ഔദാര്യം ചെയ്ത വനിതാമണികൾ ആരൊക്കെയെന്നു നിശ്ചയമില്ല. വല്ലോഴേക്കും ജനപ്രമാണികളും മററു പള്ളിക്കാരും കൂടി പരിശ്രമിച്ചു. വേറെ കുറെ സംഖ്യയുംപിരിച്ചുണ്ടാക്കി. നിരണത്തു പള്ളിയുടെ ചില വസ്തുക്കൾ ജപ്തി ചെയ്ത വകയിലും കുറെ പണം കിട്ടി. ഈ വക സംഖ്യകളെല്ലാം കൂടി കമ്പനിക്കാർക്കു കൊടുത്തതിനാൽ അവർ പാത്രിയർക്കാ പ്രതിനിധികളെ തൽക്കാലം വിട്ടയച്ചു. ഈ വക ബഹളങ്ങൾ ഓരോന്നായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ തന്റെ അനന്തിരവനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി നിയമിക്കണമെന്നു കരുതി കടമററത്തു പള്ളിയിൽ വെച്ചു ധൃതഗതിയായിഅദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു 'നവപൂജാർപ്പണവും നടത്തിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തോടു അടുത്തു സ്വതന്ത്രരായ വൈദികസംഘം കണ്ടനാട്ടെത്തി, മെത്രാന്റെ അനാസ്ഥകൊണ്ടാണു കപ്പൽക്കൂലി കൊടുത്തു തങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കാഞ്ഞതെന്നു മേൽപ്പട്ടക്കാർ തെററിദ്ധരിച്ചു. അവർ ബന്ധവിമുക്തരായതോടുകൂടി ഈ അഭിപ്രായം പ്രബലപ്പെടാനാണു ഇടയായതു. അതിനാൽ അവർ മെത്രാനെ അന്വേഷിക്കയാകട്ടെ മെത്രാൻ അവരെ സന്ദർശിക്കയാകട്ടെ ചെയ്തതുമില്ല. ഇതിനാൽ മാർതോമ്മാ മെത്രാനു തന്റെ സ്ഥാനം പൂർത്തീകരിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആശയും അസ്തമിച്ചു. ഈ വൈദീകഗണത്തിന്റെ യാത്രാപരിപാടി ലന്തക്കമ്പനിക്കാരുമായിട്ടുണ്ടായ കപ്പൽക്കൂലിത്തർക്കം മുതലായവയെ പരാമർശിച്ചു. മാർ ബസേലിയോസിന്റെ സ്വന്ത കൈപ്പടയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു സുറിയാനിക്കത്തു വളരെ സാവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതു മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു പരേതനായ ശ്രീ ഇ. എം. പിലിപ്പ് പരസ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻസഭ by ഇ. എം. പിലിപ്പ 169— 173വരെ ഭാഗങ്ങൾ)

പരദേശ മേൽപ്പട്ടക്കാർ കണ്ടനാട്ടെത്തിയ വിവരമറിഞ്ഞു മാർ തോമ്മാമെത്രാൻ റാക്കാട്ടു പള്ളിയിൽ നിന്നു കോതമംഗലത്തു ചെറിയപള്ളിയിൽ എത്തിത്താമസിച്ചു. പിന്നാലെ ബാവാന്മാരും തിരിച്ചു കോതമംഗലത്തു എത്തി. അവിടെ വലിയ പള്ളിയിലും താമസമാക്കി. ഇരുകൂട്ടർക്കും അവിടെ വെച്ചു പരസ്പരം രമ്യപ്പെടണമെന്നു അതിയായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഓരോ ഭാഗത്തും കരടക ദമനകന്മാർകടന്നു കൂടി ആ വക ആലോചനകളും ശ്രമങ്ങളുമെല്ലാം ശിഥിലമാക്കിക്കളഞ്ഞു. അതിനാൽ മെത്രാൻ കുറുപ്പംപടി പള്ളിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു ആളയച്ചു സ്നേഹിതന്മാരെയും മററും വരുത്തി ആലോചനകൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി നിരണത്തു പള്ളിയിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു. ഈ വിവരമറിഞ്ഞു ബാവാന്മാരും പിന്നാലെ എത്തി കായങ്കുളത്തു പള്ളിയിലും താമസമാക്കി

ഡച്ചുകാർ പറങ്കികളോടു പടവെട്ടി ജയിച്ചപ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മ അവർക്കായി. അനന്തരം എ. ഡി. 1663 മീനം27—ാം നു- അവർ കൊച്ചിരാജാവുമായി ഒരു ഉടമ്പടി ചെയ്തു. ഈ ഉടമ്പടി മൂലം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മേൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പുതുതായ കരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താനും അവരിൽ നിന്നു പഴയ കരങ്ങൾ ഈടാക്കുവാനും കൊച്ചിരാജാവിനു പാടില്ലെന്നും ഇതിലേക്കെല്ലാം കമ്പനിക്കാരുടെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദം സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും വന്നു കൂടി.

ഈ മാർ തോമ്മാ അഞ്ചാമൻ കടമററത്തു വച്ചു തന്റെ അനന്തിരവനെകൊണ്ടു നവപൂജാർപ്പണവും നടത്തിയവിവരം അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ അനന്തിരവനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി വാഴിപ്പിക്കണമെന്നും തന്റെ സ്ഥാനം പൂർത്തീകരിക്കണമെന്നും ഇദ്ദേഹത്തിനു കലശലായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. പരദേശമേല്പട്ടക്കാരുടെ പ്രതികൂലമനഃസ്ഥിതി മൂലം ഈ ആഗ്രഹങ്ങൾ രണ്ടും സാധിതപ്രായമാകയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി. കൊല്ലവർഷം 936—ൽ തന്റെ അനന്തിരവനെ മാർ തോമ്മാ ആറാമൻ എന്ന പേരിൽ നിരണത്തു പള്ളിയിൽ വെച്ചു വാഴിച്ചു.

മുൻപ്രസ്താവിച്ച മാർ ഈവാനിയോസ് സുറിയായിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയതു ഈ വൈദികസംഘം കൊച്ചിയിൽ എത്തിയശേഷമായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു ഈ പരദേശമേൽപ്പട്ടക്കാർ പരസ്പരം കലഹിക്കയുണ്ടായി. മാർ ബസേ

Licence NO. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M 5286

THE CHURCH WEEKLY

നാം വേണ്ടത്ര നടക്കുന്നില്ല

(കൊസ്സ്മോപ്പോളിറ്റൻ)

ക്ഷീണംകൊണ്ടു മനസ്സു നിർജ്ജീവമായിപ്പോകുന്നതു നമുക്കെല്ലാവർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കഴിവിലധികം അദ്ധ്വാനിക്കുമ്പോഴാണു പ്രത്യേകിച്ചും ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വാഭാവികമായും തലച്ചോറിന്റെ പ്രവർത്തനം തുടരുമാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം എഴുന്നേററു മുറിയിൽ ഒരു നടത്തം വെയ്ക്കുന്നു.

ഒരു നൈസർഗ്ഗിക പ്രേരണയനുസരിച്ചു നാം ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രവൃത്തി നല്ല അടിസ്ഥാനപൂർവമായ ഒന്നാണെന്നു ശാസ്ത്രീയമായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നടത്തം ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനത്തിനു് അതു അനുപേക്ഷണീയംകൂടിയാണു്. പോരെങ്കിൽ ആരോഗ്യത്തിന്റെ പിഴയ്ക്കാത്ത ഉറപ്പുകളിൽ ഒന്നുകൂടിയാണതു്. ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു് അല്ലെങ്കിൽ രോഗപരിഹാരത്തിനു നടത്തം ഉണ്ടാകുമെന്നതു് ഈ നൂററാണ്ടിലെ മഹത്തായ വൈദ്യശാസ്ത്രകണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു് ഒരു പ്രസിദ്ധശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ദ്ധൻ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കുശേഷമുള്ള രോഗചികിത്സയിൽ അതു വിപ്ലവകരമായ മാററങ്ങൾ വരുത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ ആഴ്ചകൾക്കിടയിൽ കിടത്തുന്നതിനുപകരം രോഗികളെ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കുശേഷം രോഗബാധയുടെ ആപത്തൊഴിഞ്ഞ ഉടനെ 3 ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നടത്തുകയാണു് ഞങ്ങളിന്നു ചെയ്യുന്നതു്. ചിലപ്പോൾ കുറച്ചു മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ ഇങ്ങനെ ചെയ്യിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്റെയും രക്തസഞ്ചാരത്തിന്റെയും ഗതിവേഗം കൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടു നടത്തം മുറിവുകളേയും പരുക്കുകളേയും സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇന്നു നടക്കുന്നതിനുള്ള വാസന ആളുകളിൽ കുറഞ്ഞുവരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. പ്രത്യേകിച്ചും പട്ടണവാസികളിൽ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതജീവിതത്തിനു് ഇതുകൊണ്ടു് ഒട്ടനേകം തകരാറുകൾ പലതരത്തിലും പററുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു നമുക്കു് എങ്ങനെ ഭക്ഷണം കഴിക്കണമെന്നറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം എങ്ങനെ നടക്കണമെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടെന്നാണു— ഒരു ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞനു് ഇത്രത്തോളം പറയേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ പിതാമഹന്മാരുടെ സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണത്തിനു നടത്തവും കുതിരസവാരിയും സ്വാഭാവികമായ ഒരു ബഹിർഗമനമാർഗ്ഗമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മോട്ടോർകാറിനും 'ട്യൂബി'നും ഈ കഴിവില്ല തന്നെ. കഴിഞ്ഞ ഒമ്പതുകൊല്ലത്തെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽനിന്നു് ഏററവും നല്ല ശരീരസ്ഥിതി നൽകുന്ന തൊഴിലുകളിൽ ഒന്നു നാട്ടുമ്പുറത്തെ തപാൽശിപായിയുടേതാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദിവസേന കാൽനടയായി പന്ത്രണ്ടോ പതിനെട്ടോ നാഴിക നടക്കുവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണമാണു മനുഷ്യശരീരമാകുന്ന യന്ത്രം ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മറെറാരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലാണിപ്പറഞ്ഞതെന്നു പറയേണ്ടതായിട്ടില്ലല്ലോ.

നമ്മുടെ വീട്ടുപ്രവൃത്തികളും ഫാക്ടറികളിലേയും ആഫീസുകളിലേയും പ്രവൃത്തികളും എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള സഞ്ചാരങ്ങളും ഇതിനുപകരമുള്ള ആയാസം നമുക്കു നൽകുന്നുണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെ, പക്ഷെ ആരോഗ്യം നിലനിർത്താൻ ഓരോദിവസവും രണ്ടുമണിക്കൂർ നേരത്തെ നടത്തം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്.

നടത്തം നമ്മുടെ അന്നരുചിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ദഹനത്തെ സഹായിക്കുന്നു, സിരാകൂടത്തിനു വിശ്രമം നൽകുന്നു. നല്ല നടത്തക്കാർക്കു ചുരുക്കമായെ തലവേദനയുണ്ടാകൂ. ഉടലിന്റെയും കാലുകളുടെയും മാംസപേശികൾ നടത്തംകൊണ്ടു വികസിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു സാദ്ധ്യമായ ഏററവും നല്ല വ്യായാമമാണിതു്. പതിവായി നടക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ മിക്കവാറും സുഖപ്രസവക്കാരായിരിക്കും.

നല്ലവണ്ണം നടക്കുവാൻ നെഞ്ചു നല്ലവണ്ണം വിടർത്തുകയും തലയും ചുമലുകളും കുറച്ചൊന്നുയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും വേണം. ശ്വാസം കഴിക്കൽ അഞ്ചോ ആറോ അടിവെപ്പിന്നനുസരിച്ചു നിയന്ത്രിക്കുകയും വേണം. നടത്തത്തിന്റെ ഗതിവേഗം ഒരു മിനിട്ടിൽ 120 അടി, അതായതു് ഒരു കാൽവെപ്പു പുരുഷന്മാർക്കു 2 അടിയും സ്ത്രീകൾക്കു 1 അടി 8 അംഗുലവുമെന്നതോതിൽ ആകാം. രണ്ടുകൂട്ടർക്കും വലതുകാൽവെപ്പിന്റെ അകൽച്ച ഇടത്തേതിന്റേതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണു്. കൂടുതൽ വിഷമം പിടിച്ച മററു വ്യായാമങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഒരു വലിയ മെച്ചം നടത്തത്തിനുണ്ടു്. ജീവകാലം മുഴുവൻ അതു തുടർന്നു നടത്താമെന്നുള്ളതാണതു്. ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്മേലും രക്തസഞ്ചാരത്തിന്മേലുമുള്ള അതിന്റെ മിതപ്രവർത്തനമാണിതിന്നു കാരണം. വലിയ നടത്തക്കാരാണു പ്രായേണ വാർദ്ധക്യകാലത്തും നല്ല കരുത്തുള്ളവരായിരിക്കുന്നതു്.

(കേരളദീപം)

ലിയോസാകട്ടെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ഒട്ടേറെ പണം ചെലവു ചെയ്തു കൊച്ചി മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഒരു പള്ളി പണിയിക്കയുണ്ടായി. ഏകദേശം ഇരുപതു സംവത്സരകാലം പരദേശ മേല്പട്ടക്കാരുമായി നിരന്തരത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയശേഷം എ. ഡി. 1765-നു കൊല്ലവർഷം 940 മേടം 27—ാംനു- നിരണത്തു പള്ളിയിൽ വെച്ചു 5-ാം മാർത്തോമ്മാ കാലഗതി പ്രാപിച്ചു.

ബൈബിൾക്ലാസ്

പത്തനംതിട്ട

മാക്കാംകുന്നുപള്ളിയിൽ വെച്ചു മെയ് 17-മുതൽ 29വരെ, റവ. ഡീക്കൻ. എം. വി. ജോർജ്ജ്, കെ. ഒ. കോശി. അറാട്ടുപ്പുഴ എന്നിവർ സ്ലീബാദാസന്മാർ സൺഡേസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകർ, സുവിശേഷകന്മാർ മുതലായവർക്കു വേണ്ടി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രം സഭാ വിശ്വാസത്തിന്നാധാരമായ വേദതെളിവുകൾ എന്നിത്യാദി വിഷയങ്ങളെപ്പററി ക്ലാസുകൾ എടുക്കുന്നതാണു്. അദ്ധ്യവസാനം ക്ലാസ്സിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ മെയ് 10-ാംനു-യ്ക്കു മുമ്പ് കെ. ജി. ഗീവറുഗീസ്, സ്ലീബാദാസൻ പത്തനംതിട്ട എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ഒരു രൂപാ അയച്ചുകൊടുത്തു് പേരു റെജിസ്റ്റർ ചെയ്യണം. ഭക്ഷണചെലവു് 13 രൂപ ആയിരിക്കും. റവ. ഫാദർ വി. ജെ. ഗബ്രിയേലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ധ്യാനയോഗത്തോടുകൂടി ക്ലാസ്സുകൾ സമാപിക്കുന്നതായിരിക്കും.

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam